

такого правового режиму не обмежуються правом власності на це майно. Як слушно зазначає З.В. Ромовська, «для дітей важливим є також право користування батьківським майном: від побутових речей до квартири чи будинку» [4, с. 370]. Сімейне законодавство певним чином обмежує суб'єктів сімейних правовідносин у здійсненні права власності на належне їм майно. Так, стаття 59 Сімейного кодексу України встановлює, що той з подружжя, хто є власником майна, визначає режим володіння та користування ним з урахуванням інтересів сім'ї, насамперед дітей, а при розпорядженні своїм майном дружина, чоловік зобов'язані враховувати інтереси дитини, інших членів сім'ї, які відповідно до закону мають право користуватися ним [5, ст. 174]. Але теорія та практика розходяться, і фактичне управління майном дитини може здійснюватись батьками без врахування, а іноді й всупереч інтересам дитини.

Список використаних джерел:

1. Гольшєва Л. Ю. Правовое положение детей в России : Исторический аспект : автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук : спец. 12.00.01 «теория и история права и государства; история правовых учений» / Лада Юрьевна Гольшєва. – Ставрополь, 2002. 21 –с.
2. Закон України від 02.06.2005 року №2623-IV «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2623-15>
3. Ключєва К. М. Право дитини на висловлення своєї думки / К. М. Ключєва // Вісник ОНУ імені І. І. Мечникова. – 2012. – Т. 17. – Вип. 7. – С. 100-107
4. Ромовська З. В. Сімейний кодекс України : Науково-практичний коментар. – 2-ге вид., перероб. и доп. – К. : Видавничий Дім «Ін юре», 2006. – 568 с.
5. Сімейний кодекс України від 10.01.2002. № 2947-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>

Міжнародно-правове регулювання шлюбних відносин

Бондарєва М.В., здобувач кафедри цивільно-правових дисциплін ННПІ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Ієвіня О.В.

Шлюбно-сімейні відносини, як ніякі інші, дуже тісно пов'язані з нормами моралі, культури, етики, релігії, вони важко піддаються нормативно-правовому регулюванню, а само сімейне право можна із впевненістю віднести до найбільш консервативних галузей. Саме зазначені особливості сімейного права роблять його найбільш стійким до процесу зближення та гармонізації на міжнародному рівні.

Однієї з найбільш розповсюджених та дієвих форм гармонізації є укладання міжнародних угод. Розглянемо основні угоди, що стосуються шлюбних відносин. Причому слід звернути увагу, що відповідні положення містяться не лише в актах суто «сімейно-правові» спрямованості.

Так, зокрема, у статті 16 Загальної Декларації прав людини встановлюється, що сім'я є природним і основним осередком суспільства і має право на захист з боку суспільства та держави. Чоловіки і жінки, які досягли повноліття, мають право без будь-яких обмежень ознакою раси, національності або релігії одружуватися і засновувати сім'ю. Вони користуються однаковими правами щодо одруження під час шлюбу та під

час його розірвання. Щодо шлюбу, то конвенція встановлює один з основних принципів шлюбних відносин – свободу укладення шлюбу: шлюб може укладатися тільки при вільній і повній згоді сторін, що одружуються.

Конвенція ООН про згоду на взяття шлюбу, шлюбний вік та реєстрацію шлюбу від 10 грудня 1962 року так саме встановлює, що не допускається укладання шлюбу без повної й вільної згоди обох сторін, яка повинна бути висловлена ними особисто, відповідно до закону, після належного оголошення, у присутності представника влади, що має право на оформлення шлюбу, і в присутності свідків.

В той же час присутності однієї зі сторін не потрібно, якщо відповідний компетентний представник влади упевниться в існуванні виняткових обставин й що ця сторона перед яким-небудь компетентним представником влади й у порядку, встановленому законом, дала згоду й не відкликала її на момент укладання шлюбу. Отже, Конвенція допускає можливість укладання так званих «руковичкових» шлюбів тобто шлюбів, зареєстрованих у відсутності нареченого або нареченої. Нагадаємо, що відповідно до сімейного законодавства України такий шлюб буде вважатися неукладеним і не матиме жодних правових наслідків. Водночас у деяких країнах, зокрема, Португалії, укладання руковичкового шлюбу цілком можливе.

Щодо мінімального шлюбного віку, то Конвенція передбачає видання державами-учасниками Конвенції спеціальних законів, передбачаючи, що компетентний орган влади в інтересах сторін, що вступають до шлюбу, може надати дозвіл на укладання шлюбу і при недосягненні шлюбного віку у разі наявності серйозних причин.

Конвенція передбачає реєстрацію всіх шлюбів компетентним органом влади у відповідному офіційному реєстрі.

Резолюція 2018 (XX) Генеральної Асамблеї ООН від 3 листопада 1965 року, що містить Рекомендації про згоду на шлюб, мінімальний шлюбний вік та реєстрацію шлюбу, говорить про те, що Генеральна Асамблея ООН рекомендує, щоб кожна держава - член ООН, яке ще не прийняло відповідних законодавчих або інших заходів, потурбувалося про прийняття відповідно до власної конституційної процедури та традиційних та релігійних звичаїв законодавчих або інших заходів, що можуть знадобитися для провадження у життя наступних принципів:

1) Неможливість юридичного оформлення шлюбу без повної та вільної згоди обох сторін, яке має бути висловлено ними особисто після відповідної згоди у присутності представника влади, який має право на оформлення шлюбу, а також необхідних за законом свідків;

2) Державами – членами ООН видаються законодавчі акти, що встановлюють мінімальний шлюбний вік, причому жодна зі сторін не може бути молодшою за 15 років;

3) Всі шлюби реєструються компетентними органами влади у відповідному офіційному реєстрі тощо.

Всі зазначені рекомендації були враховані при прийнятті Україною відповідного законодавства. В цілому можна зробити висновок, що сімейне законодавство України в частині регулювання шлюбних відносин відповідає міжнародно-правовим актам. Водночас підписання та

ратифікація Угоди про асоціацію України та ЄС висуває нові проблеми, пов'язані з необхідністю максимального наближення сімейного законодавства України до європейських стандартів, з одного боку, та максимального збереження національних шлюбно-сімейних традицій, з іншого.

Суб'єкти (учасники) інноваційних правовідносин

Баганець О.О., здобувач кафедри цивільно-правових дисциплін Міжрегіональної академії управління персоналом

Розбудова сучасного суспільства знань сьогодні, як ніколи, передбачає високий рівень розвитку науки й освіти будь-якої держави. Абсолютно очевидно, що ці дві компоненти є основною рушійною силою держави, визначають її стійкий розвиток і рівень конкурентоспроможності у світі. Тому останнім часом обговорення проблем організації, взаємодії та функціонування науки й освіти має широкий резонанс з огляду на їхню роль у суспільстві. При цьому констатують, що для забезпечення високої якості освіти і притоку в науку талановитої молоді необхідно забезпечити органічну єдність наукової і освітньої сфер. Іншими словами, необхідна інтеграція науки й освіти. Вона є темою багатьох дискусій, хоча її іноді надмірно переоцінюють і розглядають як панацею у розв'язанні всіх проблем, що стоять перед наукою та освітою. Чому в минулому питання про інтеграцію науки і освіти ніколи не виникало, а зв'язки науки з освітою формувалися самі по собі без зайвої метушні як цілком закономірний процес, необхідний для нормального існування і розвитку як науки, так і освіти. Чи не лукавимо ми, розмірковуючи сьогодні про їх інтеграцію, чудово усвідомлюючи, що слово інтеграція звичайною мовою означає просто об'єднання. При цьому багато хто і не приховує свій намір під виглядом інтеграції об'єднати науку і вищу освіту в єдиний комплекс, пропонуючи примітивні схеми передачі академічних інститутів університетам, вважаючи, що цим самим можна буде досягти поставленої мети – отримати об'єднання науково-освітньої системи. Напевно, немає необхідності говорити про те, що подібна схема настільки ж шкідлива, наскільки й даремна. Шкідлива тому, що жодним чином не сприяє поліпшенню освітнього процесу і може остаточно занапастити академічну науку, довести її до рівня демонстраційних студентських лабораторних занять. В літературі правильно зазначалося, що інтегрувати передовсім слід логічно взаємозв'язані системи початкової, середньої і вищої освіти, щоб забезпечити безперервність освітнього процесу і підготовку кваліфікованих кадрів для всіх галузей економіки, культури, політики тощо [1].

В Європі останніми роками з'явилися «підприємницькі університети» (entrepreneurial university), що характеризуються високою інноваційністю як у галузі внутрішнього управління та організації освітнього процесу, так і в питаннях налагодження тісних зв'язків з діловими колами, які забезпечують поширення інноваційної підприємницької культури. Тобто в нинішніх умовах вищі навчальні заклади мають бути агентами соціально-